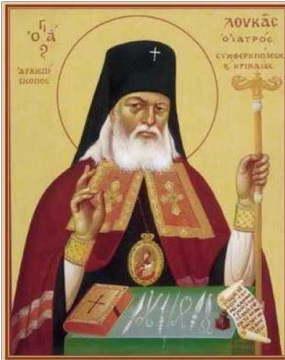

Opriți-vă din căile voastre !

Sfântul Ierarh Luca
al Crimeii,
icoană

„Glasul risipitorului aduc ție, Doamne: greșit-am înaintea ochilor Tăi, Bunule, risipit-am bogăția dăruirilor. Ci primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, Mântuitorule, și mă mântuiește”.

Am ascultat astăzi împreună pilda despre fiul risipitor. În persoana fiului risipitor ne-a fost arătată toată istoria păcatului omenesc, începând cu zămislirea sa (neascultarea), trecând prin creștere (dezmățul), sfârșind cu pocăința (venirea întru sine) și întoarcerea la Tatăl Ceresc.

De ce fiul mai mic a vrut să plece de sub stăpânirea tatălui său, de ce i-a pretins partea sa din moștenire? De ce a plecat într-o țară îndepărtată? Fiindcă era neascultător, cum neascultători sunt mulți dintre noi, nu voia și nu știa să se supună. El voia „libertate”, voia să trăiască după bunul plac, nu așa cum îi arăta tatăl său.

Și cine nu caută libertate? Dar cât de des, căutând libertate nelimitată, oamenii uită de marea datorie pe care o au față de aproapele, față de părinți, față de stat și societate! Ei nu vor să aibă nici un fel de îndatoriri, vor libertate deplină în năzuința lor egoistă spre plăceri, spre distracții. Nu vor să se supună nimănui, nu vor să depindă de nimeni.

Tocmai această năzuință îl mâna pe fiul risipitor când s-a hotărât să plece de la tatăl său. Tatăl era înțelept și bun: nu a vrut să-l silească, fiindcă punea preț numai pe dragostea de bunăvoie, pe supunerea de bunăvoie, nu silită. Și a împlinit cererea fiului mai mic, i-a dat partea sa din moștenire și a zis: „Mergi unde vrei, dacă nu vrei să mi te supui și să trăiești cum îți arăt eu”. Și a plecat fiul risipitor și nesupus, care a lepădat toate bunătățile iubirii părintești și purtării de grijă părintești – a plecat într-o țară îndepărtată și acolo și-a cheltuit averea în scurtă vreme. A căzut în puterea dracilor lăcomiei pântecelui, beției, curviei; aceștia au pus stăpânire pe el cu desăvârșire: tatăl nu îl mai apăra de acești draci, iar el nu știa și nu putea să se apere de ei. Ca atare, a ajuns la foametea cea mai mare, a ajuns să trăiască în tovărășia porcilor.

Aceeași soartă îi așteaptă și pe tinerii care năzuiesc numai spre plăceri și nu vor să trăiască după voia părinților, îi așteaptă și pe acei răi creștini ce nu vor să trăiască după voia Tatălui lor Ceresc și trăiesc nu potrivit poruncilor lui Hristos, ci după voia proprie. Câți oameni de acest fel nu pier, la fel cum pieria nefericitul fiu risipitor! Dar Domnul nu vrea pierzarea păcătosului, ci vrea ca toți să se mântuiască – și de aceea Atotbunul Dumnezeu nu rareori ne face să ne

dezmeticim, să cădem pe gânduri, să ne oprim din căderea noastră.

Așa a cercetat Domnul și inima fiului risipitor, și acesta s-a dezmeticit, s-a pocăit și s-a întors la tatăl său.

A căzut pe gânduri, când mâna Domnului l-a oprit cu puterea Sa. El vruse să fugă de Dumnezeu, dar Dumnezeu este întotdeauna aproape. Iată, El stă și la ușa inimii noastre și bate, zicând: „Stai! Gândește-te încotro te îndrepti; gândește-te că ești deja în tovărășia porcilor; gândește-te și pocăiește-te, oprește-te din calea desfrâului tău!”

Fiul risipitor a luat aminte la acest glas și, speriindu-se, s-a oprit: „Ticălosul de mine, ce am făcut!! De ce am disprețuit viața după voia tatălui meu, care îmi voia binele!? De ce flămânez eu, când la tatăl meu ultima slugă are pâine cu prisosință! Iată, voi merge, voi cădea la picioarele tatei, voi cere iertare și voi spune: „Nu sunt vrednic să mă mai numesc fiul tău; primește-mă între argații tăi”.

Iată cum se săvârșește întorsătura mântuitoare în sufletul păcătosului.

Cât de mult trebuie să dorim ca și pe cei ce merg pe calea curviei să îi oprească mâna lui Dumnezeu! Suntem datori să trăim pentru Domnul, nu să slujim trupului și poftelor lui.

Și cuvintele pe care le-am ascultat